

A balatoni igazgyöngy

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a Badacsonyon innen, de a boglári parton túl, egy náddal benőtt kis sziget. Ezen a szigeten vízimadarak éltek. Hattyúk, vadkacsák, vízicsibék, sirályok, szárcsák, nádi rigók... Ki is a megmondhatója, hogy ki mindenki lakta még a szigetet. Hanem, ha ez nem is, de az tudható, hogy ezen a szigeten lakott a világ legszebb sirálylánya, a szépségesen szép Ezüsthold.

Nemcsak szép, hanem okos is és ügyes is volt. Úgy repült a szelek szárnyán, hogy az emberek mosolyogva nézték vakmerő repülését és a még kecsesebb vízre érkezését. Szárnya nyomán apró szellő keletkezett, a fodrozódó vízből jókat permetezett. Fényes tolla, mint a holdnak ezüstje, gazdáját a bajoktól megvédte. Simítgatta is napjában többször, óránként legalább ötször. Hajnaltájban, ha kiülsz a szépséges tó partjára, láthatod őt sok-sok pajtásával egyetemben. Sajnálhatod, hogy nem férnek el a kezében.

Hanem, ahogy a mesében lenni kell, történt egyszer, hogy a mi sirályunk szépségének híre eljutott az északi part királyának, Szürke Felhőnek fülébe. Messziről megleste, szíve beleremegett, a szép sirálylányba menten beleszeretett. Szaladt gyámapjához rögtön, hogy nászajándéknak ugyan mit küldjön. Apja pedig, kinek neve rang: A vénséges vén tihanyi Visszhang. Az öreg pedig bölcs lévén, mást úgyse tehetett: a lánykérésbe beleegyezett. Követeket küldött hát Ezüstholdhoz és megkérte a kezét. Jegyajándéknak pedig na mit adott? Egy csodálatosan szép, szivárványszínben tündöklő gyöngyházgolyót, egy valódi igazgyöngyöt küldött. Ezüsthold belenézett s meglátta benne Szürke Felhőt. Nem is kellett többet nógatni, úgy elkezdett a szíve dobogni.

De jaj mi történt? Ezüsthold nagy zavarában a gyöngyöt elejtette, belepottyantotta egyenesen a Balatonba. A sirályok rémülten néztek utána. Ó jaj! Eltűnt az a víznek fodrába. Bizony beleesett. Ezüsthold pedig csak könnyezett. Sírt három órát és három percet, akkor egy jó ötlete termett. Hallotta már az öregektől nem is egyszer: - Ha baj van nem kell más vegyszer, mint a tiszta szó. Kérni nem szégyen, s szavadnak foganatja léssen.

Kérte, hát a szárcsát, hogy a gyöngyért bukjon le, de a szárcsa nem tudott leúszni olyan mélyre. Kérte a hattyút, de a hattyú sem tudott lebukni a tó fenekére. A nádi rigó a kérést hallotta, de megoldani nem tudta.

Szegény Ezüsthold már-már feladta, de ekkor a tó tükre fodrozódni kezdett s előtűnt a tóból egy barna hajú tündérgyermek.

- Miért sírsz Ezüsthold? Mi nyomasztja lelked? - Kérdezte, s várt, mert késett a felelet.

- Mondd el kérlek! Ha tudok segítek. - Tudakolta tovább, s kiült egy köre, kicsit odább.

- Beejtettem a tóba szerelmem zálogát, a vén Visszhang fiának jegyajándékját. Nékem küldte a kezemért cserébe. Választottam pedig Szürke Felhő lenne.

Fényes igazgyöngy, szivárványgolyó, nélküle nem visz Tihanyba a hajó. – Ezüstholdnak hangja halk volt, tolla szürke, újból eleredt a könnye.

- Ha tudok, segítek. - Szólt a tündérgyermek, s azon nyomban a tó fenekére nézett.

Meglátta mindjárt a gyönyörű golyócskát, keresni sem kellett csak kinyújtani markát. Hanem jaj, mikor nyúlt volna érte éppen, egy balatoni fogas bekapta egészben. Gondolta: ilyet még úgyse evett, de remek! Remek is lett volna, de fogára nem illett a golyó, mivel túl kemény volt. Ó! Mérges lett a fogas, hogy a talált gyöngy ehetetlen, jó messzire el is köpte a kis telhetetlen. A repüléstől a golyó pörgött és forgott, s a fenék iszapjába bele is fúródott.

Szóval, elnyelte a homok s felette a hullámok fodra, teljesen beborította. De a tündérgyermek nem adta fel a keresést ilyen könnyen, s sípjával magához hívta a halakat menten. Megmondta, aki megtalálja, vendége egy gazdag lakomára. Volt is vállalkozó nem egy, megszámolni nem elég a két kezéd. Keresték egy nap, keresték két nap, harmadnap egy szeleburdi kis hal a felszínre hozta. Nohát, hogy örült a tündérgyermek! Nézte-nézte! Láttá jól: szerencse, hogy nem maradt az iszapban örökre!

Kézbe vette, simogatta, Ezüstholdnak általadta. Által adta, által ám, lett is nagy dínomdám! Dínomdánom lakodalom, senki sem mondta, hogy pardon. Hanem-hogy, hejehuja, haj!

Legszebb madár a siráááály, ő az igazi kiráááály!!!

Itt áll büszkén - Szürke Felhőőőő, napsugarban fürdőzgetőőő!

Ezüsthold lett néki párjaaaa, szárnyuk a világot járjaaa!

Szóval az egész balatoni madársereglet erre az egyetlen szigetecskére érkezett. Csapatban jöttek, keringtek, szálltak, tuti, hogy egy cseppet se fáztak. A zenét a szél húrjai adták, táncparkettnek az öböl csónakjait kapták. A menyasszony fátylát teliholdból szőtték, a vőlegény kalapját kagylóhéjból vésték. A hangosításra nem költöttek semmit, Vén Visszhang ismeri a trendit. E téren ő a verhetetlen, kihangosítása kegyetlen.

Csapkodtak a szárnyak, táncoltak a lábak. Feljött a hold, ilyen csuda buli itt még sose volt. A tündérgyermek tapsolt, ugrott, ezüsthídon végigforgott. Piruettet csinált négyet, amit mondok elhiggyétek!

Aztán hajnaltájban elfáradt a násznép, -pirkadni kezdett, még most is látom az egészet. Mégpedig hogy merre láttam? A déli part zugában. Harmatos, furcsa hajnalon ott üldögéltem én a parton, pont Balatonbogláron.

Aztán meg, hogy mindez igaz-e vagy se?... Nem tudhatom, de azt igen, hogy a Balatonban csak egyetlen egyszer volt igazgyöngy, az se sokaig, csak három napig, három óráig és három percig.